

**»KOMMUNISTISEN PUOLUEEN MANIFESTIN»
POLIITTISESTA MERKITYKSESTÄ
NYKYAJAN KANSAINVÄLISELLE
TYÖVÄENLIIKKEELLE**

I

Tutkiessaan yhteiskuntakehityksen lakeja ja liikevoimia Marx ja Engels saivat selville, että proletariaatin maailmanhistoriallisena tehtävänä on koko työtätekevän ihmiskunnan vapauttaminen kapitalismin orjuudesta ja uuden, kommunistisen yhteiskunnan luominen. He esittivät tämän suuren edistyskellisen aatteen »Kommunistisen puolueen manifestissa» laajana kommunistisen puolueen teoreettisena ja käytännöllisenä ohjelmana.

Proletariaatti on esitetty siinä aivan uudelta kannalta, joka oli jäänyt kokonaan huomaamatta Saint-Simonilta, Fourierilta, Robert Owenilta ynnä muilta aikaisemmin kirjoitelleilta sosialismin utopististen järjestelmien keksijöiltä. Utopistit esittivät proletariaatin vain kärsivänä luokkana, jota kohtaan he koettivat herättää yleistä sääliä. »Kommunistisen puolueen manifestissa» proletariaatti ensi kerran sai nähdä todellisen olemuksensa ja merkityksensä historiassa toimivana luokkana. »Manifestissa» osoitettiin, että proletariaatti on sorrettu, porvariston tunnottomasti riistämä luokka, mutta se ei ole avuton ja tahdoton kärsijä, vaan taistelijaluokka, vallankumouksellinen luokka. »Sen taistelu porvaristoa vastaan alkaa sen olemassaolon ensi hetkestä.»

»...Teollisuuden kehittyessä proletariaatti ei kasva vain määrällisesti; se kootaan yhteen suuriksi joukoiksi, sen voima kasvaa ja se tuntee tämän yhä paremmin.»

Kehittäen työväenluokassa sen kasvavaa voiman taunta »Manifesti» osoittaa, että proletariaatin heikkous on työläisten hajanaisuudessa ja sen voima on yhteenliittymisessä. Proletariaatin järjestyneisyyden kasvua edistää

teollisuuden jatkuva edistys, joka »asettaa kilpailusta johtuvan työläisten eristäytymisen tilalle heidän vallankumouksellisen yhteenliittymisensä yhdistysten kautta». Lopulta luokkataistelun kehitys johtaa siihen, että porvarillisen yhteiskunnan sisällä tapahtuva enemmän tai vähemmän verhottu kansalaissota »puhkeaa avoimeksi vallankumoukseksi ja proletariaatti pystyttää oman herruutensa kukistamalla väkivaltaisesti porvariston».

»Kommunistisessa manifestissa» julistetuilla suurilla kumouksellisilla aatteilla on ollut tavattoman nostattava vaikutus kansainväliseen proletariaattiin. Elämä on täysin vahvistanut, että nämä aatteet heijastavat oikein yhteiskunnallisen kehityksen uusia tarpeita. »Kommunistinen manifesti» on vuodesta vuoteen ja vuosikymmenestä toiseen herättänyt kaikkien maiden proletaareissa tietoisuutta työväenluokan suuresta historiallisesta kutsumuksesta. Se on ohjannut miljoonia työmiehiä ja työläisnaisia oikealle leppymättömän luokkataistelun ja yhtenäisyyden tielle. Se on kasvattanut heissä vallankumouksellista määrätietoisuutta ja uskoa heidän oman luokkansa voimiin, joka saa voiton taistelussa riistäjäluokkia vastaan.

Kun oli kulunut 70 vuotta »Kommunistisen manifestin» ilmestymisestä, toteutui siinä julistettu aate proletaarisen vallankumouksen mahdollisuudesta ja välttämättömyydestä täydellisesti maassa, joka käsittää kuudesosan maapalloa. Noustuaan päättäväiseen ja rohkeaan taisteluun kommunistisen puolueensa johdolla Venäjän työväenluokka sai voiton Lokakuun suuressa sosialistisessa vallankumouksessa, kukisti kapitalismin, perusti oman valtionsa, maailman ensimmäisen sosialistisen neuvostovaltion, ja sitten rakensi sosialistisen yhteiskunnan ja hävitti lopullisesti riistäjäluokat Neuvostoliitosta.

Nyt, kun on kulunut kokonainen vuosisata »Kommunistisen manifestin» ilmestymisestä, kuuluu porvarillisista maista ääniä, jotka itsepintaisesti uskottelevat, ettei tällä asiakirjalla muka ole enää ajankohtaista merkitystä, vaan pelkäävät historiallista arvoa. Ne ovat työväenliikkeen vihollisten ääniä, tekopyhien ja pelkurimaisten vihollisten, jotka pelkäävät »Manifestin» elävää vallankumouksellista sanaa. He tahtoisivat piilottaa koko »Manifestin» jonnekin historiallisen arkiston holveihin. On kuitenkin mahdotonta piilottaa mihinkään niin herkästi syttyvää ainetta kuin tämä proletaarisen vallankumouksen leimuava soihtu.

Kaikissa maissa, joissa on vielä säilynyt porvariston luokkaherruus, »Kommunistisella manifestilla» on nykyäänkin yhä voimakas vallankumouksellistava vaikutus työväenluokkaan ja työväenliikkeeseen. Sillä on nyt erittäin tärkeä ajankohtainen merkitys porvarillisen demokratian maissa, joissa työväenliike on oikeistososialistien petturuuden johdosta kahtiajakautunut ja joissa porvaristo nojaa työväenliikkeessä oleviin reformistisiin apureihinsa taistelussaan proletariaattia vastaan.

Poliittinen taistelu reformisteja, oikeistososialisteja vastaan, niiden paljastaminen imperialismin kätyreiksi ja niiden eristäminen järjestyneen työväen pääjoukoista on nykyään proletariaatin asemien ja sen voitonmahdollisuuksien varmistamisen välttämätön ehto Länsi-Euroopan maissa. Verrattoman arvokas ase nimenomaan tätä taistelua varten onkin Marxin ja Engelsin luoma »Kommunistinen manifesti», jonka aatteita Lenin on nerokkaasti kehittänyt ja rikastuttanut imperialismin kaudella.

»Kommunistinen manifesti» paljasti jo aikoinaan konservatiivisen eli porvarillisen sosialismin, josta nykyajan porvarillinen sosialismi ei poliittiselta olemukseltaan paljoakaan eroa. Kuinka elävästi monet nykyisten »sosialististen» ministerien ja reformististen ammattiyhdistysmiesten puheet muistuttavatkaan niiden porvarillisten sosialistien pyrintöjä, jotka »Kommunistisen manifestin» sanojen mukaan koettivat »saada työväenluokan suhtautumaan vastenmielisesti kaikkeen vallankumoukselliseen liikkeeseen todistelemalla, ettei sille voi olla hyötyä mistään poliittisesta muutoksesta» (esim. sellaisista kuin meidän päivinämme on tehty kansandemokratian maissa), vaan ainoastaan jonkinlaisista aineellisten elämänehtojen parannuksista, jotka eivät »tuo mitään muutosta pääoman ja palkkatyön suhteisiin».

Eikö tämä »Kommunistisen manifestin» antama selitys ole kyllin vankkana periaatteellisena pohjana nykyajan sosialidemokraattien, labouristien ja ammattiyhdistysliikkeen reformismin paljastamiselle Länsi-Euroopan ja Amerikan maissa?

Kun Englannin porvariston labouristinen henkivartija Clement Attlee puheissaan aikoo porvariston suostumuksella toteuttaa näennäisen »demokraattisen sosialismin» järjestelmän, niin »Kommunistisen manifestin» sattuvat sanat osuvat hänen uskotteluihinsa kuin naulan kantaan:

»Porvarisocialistit tahtovat säilyttää nykyisen (porvarillisen. — O. K.) yhteiskunnan elinehdot, mutta ilman niitä taisteluja ja vaaroja, jotka niistä välttämättömästi johtuvat... Kun se (porvarillinen sosialismi. — O. K.) kutsuu proletariaattia toteuttamaan tuota järjestelmäänsä... se vaatii oikeastaan vain sitä, että proletariaatti kiintyisi nykyiseen yhteiskuntaan, mutta luopuisi niistä vihamielisistä käsityksistä, mitä sillä on tästä yhteiskunnasta.»

Kun taas Ranskan sosialistien johtaja Léon Blum soimaa kommunistista puoluetta väittäen sen pyrkivän hävittämään »persoonallisen vapauden», niin »Manifesti» ottaa hänet valheesta kiinni osoittamalla, ettei kommunistinen puolue, vaan *porvaristo* »on muuttanut ihmisen persoonallisen arvon vaihtoarvoksi»; ei ainoastaan työläiset vaan myös »lääkäriin, lakimiehen, papin, runoilijan ja tiedemiehen se on muuttanut maksusta työskenteleviksi palkkatyöläisikseen». »Porvarillisessa yhteiskunnassa», korostaa »Manifesti», »on pääoma itsenäistä ja persoonallista, samalla kun toimiva yksilö on epäitsenäinen ja persoonaton.» »Ja näiden suhteiden hävittämistä porvaristo nimittää persoonallisuuden ja vapauden hävittämiseksi! Ja syystä kyllä. Kysymys on tosiaankin porvaripersonallisuuden, porvarillisen itsenäisyyden ja porvarillisen vapauden hävittämisestä.»

Léon Blum ei tietenkään tänäkään jälkeen lakkaa saarnaamasta omaa valesosialismiaan, joka muka säilyttää »persoonallisen vapauden». Mutta yhä laajemmat työläisjoukot Ranskassa vakuuttuvat jo oman kokemuksensa nojalla siitä, ettei koko Léon Blumin »socialismi» ole muuta kuin naamiaispuiku, johon hän koettaa verhota nykyisen porvarillisen yhteiskunnan, missä »socialisti»-ministerit suojelevat fasististen salaliittolaisten vapautta ja työväen ryhtyessä lakkoliikkeeseen panevat poliisivoimat kuristamaan verisesti työläisten persoonallisuutta ja vapautta.

Oikeistosocialistit kuvaavat kaikkialla maansa porvarillisen valtiovallan luokkien yläpuolella olevaksi valtioksi. »Kommunistinen manifesti» kumooa tämänkin valheen julistamalla: »Nykyaikainen valtiovalta on vain toimikunta, joka hoitaa koko porvariluokan yhteisiä asioita.» Imperialististen valtioiden nykyisellä kehitysasteella tämä hallitseva »toimikunta» on, kuten tunnettua, kokonaan monopolipääoman käsissä.

»Kommunistinen manifesti» puhuu syvästi halveksien niistä taantumuksellisista sosialisteista, jotka pyrkivät »hei-

kentämään luokkataistelua ja sovittelemaan vastakohtia». Jopa silloisessa Saksassa, jossa oli tulossa porvarillinen vallankumous ja jossa kommunistit sen vuoksi taistelivat yhdessä porvariston kanssa itsevaltiutta ja feodaalisia maanomistajia vastaan, »Kommunistisen manifestin» tekijät pitivät välttämättömänä, ettei hetkeksikään lakata kehittämästä työläisissä mahdollisimman selvää tietoisuutta porvariston ja proletariaatin välisestä vihamielisestä vastakaisuudesta.

Nykyoloissa, jolloin taantumuksellisen porvariston luokkaherruus aiheuttaa työtätekeville ennen näkemättömiä kärsimyksiä ja sodan kauhuja, kantautuvat entistä vaikuttavampina »Kommunistisen manifestin» loppurivit:

»Vaviskoot vallassaolevat luokat Kommunistisen Vallankumouksen edessä! Proletaareilla ei siinä ole muuta menetettävää kuin kahleensa. Mutta voitettavana heillä on koko maailma!»

»Kommunistisen puolueen manifesti» ei tosiaankaan ole mikään museoesine. Se on vallankumouksellisen työväenliikkeen säihkyvä miekka. Oltuaan kansainvälisen proletariaatin aseena jo täyden vuosisadan se ei ole vähääkään menettänyt iskuvoimaansa.

II

Kokonaisen vuosisadan kestänyt myrskyisä yhteiskunnallinen ja valtiollinen kehitys on luonnollisesti tuonut mukanaan paljon uutta, arvokasta kokemusta, jota »Kommunistinen manifesti» ei vielä voinut kuvastaa eikä huomioonottaa.

Marx ja Engels korostivat moneen kertaan, kuinka välttämätöntä on ottaa huomioon se uusi kokemus, jonka historia meille antaa. Marxilainen teoria, joka on läpeensä vallankumouksellista oppia, vaatii, että sitä kehitettäisiin lakkaamatta sitä mukaa kuin historialliset olot muuttuvat. Marxin ja Engelsin jälkeen on suuri ajattelija ja vallankumousmies Lenin kehittänyt marxilaista oppia edelleen proletariaatin luokkataistelun uusissa olosuhteissa. *Leninismi* on imperialismin ja proletaaristen vallankumousten aikakauden marxilaisuutta, sen aikakauden marxilaisuutta, jolloin sosialismi on päässyt voitolle kuudesosassa maapalloa.

Tämä marxilaisuuden edelleen kehittäminen ei ole vähimmäskään määrin horjuttanut Marxin ja Engelsin teorian *perussisältöä*. Päinvastoin, Lenin on aina puolustanut tämän teorian perussisältöä kaikilta vastustajien hyökkäyksiltä, entistä vankemmin ja syvemmin perustellut sitä sekä rikastuttanut Marxin oppia uudella kokemuksella. Tämä koskee ennen kaikkea dialektisen ja historiallisen materialismin oppia, jonka pohjalla Marx ja Engels jo »Kommunistisessa manifestissa» todistivat tieteellisesti porvariston häviön ja proletariaatin voiton historiallisen välttämättömyyden, todistivat, että porvarillisen yhteiskunnan sijalle on välttämättä tuleva kommunistinen yhteiskunta.

Kaikenkarvaiset marxilaisuuden vastustajat ovat yrittäneet horjuttaa tätä edistyksellisintä yhteiskuntakehityksen tieteellistä teoriaa. Sen kimppuun ovat hyökkäilleet porvarilliset taloustieteilijät, katoliset jesuiitat, sosialistiset revisionistit, ja keskustalaiset opportunistit ovat vääristelleet sitä marxilaisuuden »puolustamisen» varjolla. Kaikista yrityksistä huolimatta niiden hampaat eivät ole siihen pysyneet. Koko ylettömästä marxilaisvastaisen kirjallisuuden paljoudesta ei ole jäänyt jälkeäkään todelliseen yhteiskuntatieteeseen. Itse elämä on murskannut marxilaisuuden arvostelijain argumentit. Mitä pitemmälle kehitys kulkee, sitä selvemmin elämä näyttää toteen, että luokkataistelu kehittyy porvarillisessa yhteiskunnassa juuri siihen suuntaan ja sitä päämäärää kohti, jonka jo »Kommunistinen manifesti» osoitti.

Näin ollen »Kommunistinen manifesti» on nykyajan kansainväliselle proletariaatille erittäin arvokas lähde, josta se ammentaa itselleen luottamusta asiansa edistymiseen ja menestykseen taistelussa riistojärjestelmää vastaan. Samalla »Kommunistinen manifesti» on meille nyt pohjana ja lähtökohtana arvioidessamme aikamme elintärkeää kysymystä: missä määrin objektiivinen historiankulku on lisännyt kansainvälisen proletariaatin mahdollisuuksia voittaa taistelussa luokkavihollista vastaan.

Verratkaamme vaikkapa vain pintapuolisesti kansainvälisen proletariaatin objektiivisten voiton edellytysten nykyistä kypsyysastetta niihin suhteellisen kehittymättömiin edellytyksiin, mitkä maailmassa olivat olemassa sata vuotta sitten, jolloin »Kommunistisen manifestin» nerokkaat kirjoittajat jo näkivät ja tieteellisesti todistivat kapitalismin kiertämättömän tuhon. Eikö jokaista meitä häm-

mästyttä tavattoman suuri ero, mikä tilanteen kehityksessä on havaittavissa? Olihan kapitalismilla sata vuotta sitten vielä edessään varsin huomattavat kehitysmahdollisuudet: puolen vuosisadan ajan sen kehitys jatkui vielä *noususuunnassa*. Siis sinä aikakautena kapitalismi oli vielä suhteellisen voimakas auttamattomista ristiriidoistaan ja talouspuolistaan huolimatta. Mutta nykyaikana kapitalismilla on takanaan jo puolen vuosisadan pituinen *laskusuuntaan* tapahtuvan kehityksen kausi. Nyt se on jo kuolevaa, mätänevää kapitalismia, joka on joutunut yleisen pulansa puristukseen. Kaikki kapitalismille ominaiset ristiriidat ovat jyrkästi kärjistyneet ja syventyneet.

Perusero on luonnollisesti siinä, että viime vuosisadalla koko maailma oli pääoman vallassa, mutta nykyaikana, vuodesta 1917 lähtien maailma on jakautunut kahteen vastakkaiseen järjestelmään, sosialismiin ja imperialismiin. Kolmen viime vuosikymmenen aikana imperialistit ovat tehneet kaikkensa hävittääkseen neuvostovaltion ja estääkseen sitä lujittumasta. Neuvostoliitto on kuitenkin lujittumistaan lujittunut. Siitä on tullut maailman mahtavin suurvalta. Työläisten ja talonpoikien sosialistinen valtio on suurena esikuvana koko kansainväliselle proletariaatille. Se on kansojen vapauden ja demokratian, niiden turvallisuuden ja edistyksen varma tuki.

Imperialistisesta järjestelmästä ovat erkaantuneet myös kansandemokratian maat. Kolme vahvasti aseistettua fasisista valtakuntaa tuli murskatuksi toisessa maailmansodassa. Tämä kaikki merkitsee, että imperialistinen leiri heikkenee jatkuvasti. Samaan aikaan ovat työväenluokan järjestyneet taistelukykyiset voimat kasvaneet koko maailmassa. Kapitalistista riistoa vastaan taisteleva proletariaatti ei enää seiso yksinään porvaristoa vastassa: se on saanut lukuisia *liittolaisia* talonpoikaiston ja muiden työätekevien kansankerrosten riveistä. Sillä on suurena liittolaisena myös imperialistien orjuuttamien siirtomaiden ja riippuvaisten maiden kansojen kasvava kansallinen vapausliike. Nykyajan proletariaatti voi taistelussaan taantumuksellista porvaristoa vastaan, taistelussaan kansallisen itsenäisyyden puolesta nojata laajan demokraattisen, imperialisminvastaisen leirin voimiin.

Siis nykyisten historiallisten olosuhteiden vallitessa sosialismin ja demokratian voiton edellytykset ovat verratomasti lisääntyneet.

Nykyajan kansainvälisellä proletariaatilla ovat *kommunistiset puolueet* sinä johtavana etujoukkona, jota ilman proletariaatin voitto olisi mahdoton.

Marx ja Engels antoivat arvokkaita ohjeita, jotka koskivat kommunistien osuutta proletariaatin luokkataistelussa. He kirjoittivat »Kommunistisessa manifestissa»: »Kommunistit ovat... käytännöllisesti päättäväisin, aina eteenpäin kannustava työväenpuolueiden osa kaikissa maissa; teoreettisesti he käsittävät paremmin kuin proletariaatin muu joukko proletaarisen liikkeen edellytykset, kulun ja yleiset tulokset.»

Marxin ja Engelsin teoksissa nämä nerokkaat ajatukset kuitenkin jäivät kehittelemättä. Lenin kehitteli opin puolueesta proletariaatin johtavana järjestönä. Nykyajan kommunistisilla puolueilla on käytettävissään voittoisan bolševikkipuolueen koko rikas poliittinen ja organisatorinen kokemus ja todellinen oppi työväenluokan taistelun oikeista johtomenetelmistä.

Mitä kapitalistisen maailman työväenluokalta toistaiseksi puuttuu? Siltä puuttuu sen voimien riittävää *yhtenäisyyttä*.

Marx ja Engels kirjoittivat jo »Kommunistisessa manifestissa» proletariaatin »vallankumouksellisen yhteenliittymisen» ratkaisevasta merkityksestä. Myöhemmin Marx ja Engels vastustaessaan porvarillisen vaikutuksen lisääntymistä Englannin työväenliikkeessä arvostelivat ankarasti niitä trade unioneja, jotka sietävät johtajinaan porvariston ostamia miehiä tai sellaisia, joille se ainakin maksaa. Imperialismin kaudella, kuten tunnettua, monista työväenliikkeen opportunistisista johtomiehistä on tullut porvariston palvelijoita.

Imperialistien taantumuksellinen valta ei nykyään pystyissä yksinomaan peittelemättömän väkivallan, vaan myös sen demagogian varassa, jota imperialistien reformistiset apurit harjoittavat työväenluokan keskuudessa. Taantumuksellinen valta pysyy pystyssä porvarillisten maiden työväenliikkeen hajaannuksen varassa. Sen vuoksi kaikkien tietoisien työläisten tärkein tehtävä on nyt voittaa tuo hajaannus, paljastaa ja eristää sosialidemokraattiset petturit ja turvata työväenluokan toiminnan yhtenäisyys. Päävaarana työväenluokalla on nykyään omien voimiensa aliarviointi ja imperialistisen leirin voimien yliarviointi.

Imperialismi on kapitalismin viimeinen vaihe. Se on

lopullisesti tuhoon tuomittua kapitalismia. Se riehuu kuin haavoitettu peto, se on vielä vaarallinen, mutta sen aggressiivisuus ei ole voiman merkki. Taantumuksellisimmilla imperialisteilla on vimmattu pyrkimys mielettömiin seikkailuihin sekä sisä- että ulkopoliitikassa. Mutta sen sokea raivo ja seikkailuvimma on omiaan vain todistamaan imperialistisen järjestelmän jo menettäneen sisäisen tasapainonsa. Historiallinen kokemus on osoittanut, että kaikkein aggressiivisin imperialismi juuri mielettömällä raivollaan jouduttaa omaa tuhoaan.

Venäjällä vuoden 1917 alussa saattoi pintapuolisesta katsojasta näyttää, että miljooniin pistimiin tukeutuva tsaarivalta oli silloin voimakkaampi kuin koskaan ennen. Muutaman viikon kuluttua se kuitenkin jo luhistui. Hillitön taantumus ei siis ole voimakasta, vaan ytimiään myöten mädäntynyttä valtaa, joka on tuhoon tuomittu.

»Pravda», 28. 2. 1948

Suomennettu tätä kokoelmaa varten